

som udtryk for andet, end at nu er regeringen også uenige på det her punkt. Der er altså tilsyneladende ikke ret meget tilbage af statsministerens åbningstale, som Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet er enige om.

I den situation, hr. statsminister, er det bedste, vi kan gøre, at bede vælgerne om at sammensætte Folketinget på en ny måde, og derfor skal jeg opfordre statsministeren til at stoppe denne her farce ved at gå på talerstolen og meddele, at regeringen begærer sin afgang.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Der har jo været møder i Statsministeriet, hvor der har været en række ministre til stede, som har lyttet til de budskaber, der er kommet fra partierne. Vi har vurderet situationen, og som statsministeren har gjort rede for, så er vi parat til at tage en forhandling med Venstre og De Konservative på det grundlag, som vi har noteret ned. Derfor er det lidt overraskende, hvis Venstre og De Konservative ikke vil møde til forhandlinger i morgen i Finansministeriet på det grundlag, som vi har siddet sammen og hørt på.

Formanden:

Så er det hr. Frank Aaen – det går i partirækkefølge – og så er det hr. Arne Melchior.

Frank Aaen (EL):

Ja, det er åbenbart svært at gætte, hvad det er, der har været forhandlet om mellem V og K og regeringen, og jeg vil sige, at det i hvert fald er rart, at forhandlingerne er kommet herved i salen, så vi får et lidt bedre indtryk af, hvad der sker. Den oprædner, der har været indtil nu, skulle vi måske i stedet for have haft i morgen aften, hvor der som bekendt er kulturnat.

Må jeg så sige, at regeringens oplæg jo oprindeligt var en henvendelse til V og K, og da fik regeringen en kurv. Nu har man forhandlet i timevis – i realiteten kun med V og K – kommer med et nyt oplæg og har fået en ny kurv; sådan må vi i hvert tilfælde høre det. Og det, jeg synes regeringen bør lære af det her, det er, hvad man får ud af på den måde at lefle for, at forsøge at tilfredsstille V og K.

Jeg forstår ikke regeringen. Jeg forstår overhovedet ikke, at regeringen er så forhuppet på – jeg kan godt forstå, at V og K er det, men at regeringen er det – at de laveste indkomster i det her land partout skal betale for de riges overforbrug.

Hvordan kan det komme dertil, at en socialdemokratisk-radikal regering synes, at det er det allerallervigtigste, at alle, også de laveste indtægter, skal betale, selv om alle og enhver ved, at det økonomiske problem ligger i, at der er nogle helt oppe i toppen, der har alt for mange penge og ikke kan finde ud af at bruge dem til andet end at importere dyre biler? Hvordan kan det komme dertil, og hvorfor har man ikke gjort sig nogen umage overhovedet for at tale med venstrefløjen om at lave et indgreb, der griber ind dér, hvor problemet er?

Det, der nu foreligger, er utrolig asocialt, endog mere end det, vi så først, for det, der er effekten af den mekanisme, vi nu har fået præsenteret, er, at de fattigste skal bøde med den største procent, og de rigeste, millionærerne, slipper med den laveste procent. Jeg tror ikke, jeg før har været ude for, at man i en situation som den her så entydigt placerer byrden dér, hvor der faktisk ikke er noget at betale med.

Derfor er vores helt klare anbefaling til regeringen: Lad være med at have flere forhåbninger til V og K. Hvis man vil noget, så optag forhandlinger med venstrefløjen, og så skal vi nok finde ud af noget, der er socialt retfærdigt.

Og tør man ikke tage forhandlinger med venstrefløjen, så er det vel bedre både for borgerne og for regeringen at få taget det valg hurtigst muligt.

Arne Melchior (CD):

Statsministeren sagde i det referat, han gav os her for lidt siden – og som vi vel nok egentlig ikke skulle have haft – at det var en anden debat, det var en anden forhandling, der var foregået på statsministerens kontor, end den, der foregik i salen dagen igennem.

Det får mig til at gøre opmærksom på, at egentlige forhandlinger nu altså ikke føres i Folketingssalen, og det ved statsministeren og hans kollegaer ganske udmærket. Her debatterer vi, her diskuterer vi. Forhandlinger kræver, at man har et bord, at man kan føre en dialog, at man har nogle eksperter, at man kan stille nogle forslag og få nogle beregninger, stille spørgsmål og få nogle svar og derefter udarbejde nogle modeller. Det er forhandling.

Nu har der heller ikke været forhandling i Statsministeriet i aften, der har været nogle sonderinger, og det glæder mig – og det vil jeg gratulere statsministeren med – at han åbenbart af gode rådgivere er blevet rådet til at gå i sig selv, og det ser vi da frem til med glæde.